

له بلاو كراوه كانی مائپه ری بههشت

بههشت

و

بههشتیان

وهرگیراوه له کتیبی (مجالس شهر رمضان)

له نویسی

الشیخ محمد بن صالح العثیمین (رحمه الله)

پوخت کردن و وهرگیرانی

پشتیوان حسن

۱۴۳۴ کۆچی

چاپی دووهم

مائپه ری بههشت

ba8.org

مائپه ریکی ئیسلامی زانستی پهروهدهیی یه و له پیناو بلاوکردنه وهی نه و ئیسلامه یه که سه له فی
صالح - پیغه مبه ری خوا (صلی الله علیه وسلم) و هاوه لانی (رضی الله عنهم) له سه ری بوون -
وه سه ر به هیج گروپ و لایه نیکی حیزبی نیه.

مائپهري بههشت

ئەو كتيب و بابەت و ليكۆئينهوه شهريانه بلاو دهكاتەوه كه دەبنه هۆي:

١. شارەزاکردنی موسولمانان و پهروهردەکردنیان لەسەر ريگا راستەكەي ئيسلام، ئەمەش دەستەبەر دەبێ بە گەرانهوه بۆ پهپهوه رهسەنه كەي ئيسلام، كه بریتی یه له قورئان و سوننهت، به تېگهشتنی پيشين و پيشهوايانی ئوممهت.

٢. پاک کردنهوهی بیروباوهپ و رهوشتی موسولمانان، له دیارده كانی شیرک و کوفر و تاوان.

٣. پالاولتن و تهصفیه کردنی ئاینی ئيسلام له بیدعه و بۆچونه داهینراوه کان.

٤. وربا کردنهوهی موسولمانان له شوپنه واری خراپی ریوايه ته لاواز و ههلبهستراوه کان.

٥. پته و کردنی برایه تی یه کی راسته قینه لهسەر بناغه فراوانه جیگیره كەي ئيسلام و نههيشتن و كه مکردنه وهی ده مارگیری مهزه بهی و حیزبی.

ئامانجمان:

ئاشناکردنی كۆمه لگایه له ئيسلامی رهسەن و دروستکردنی تاك و كۆیه تی بۆ تېگهشتن له سه رچاوه كانی كه بریتین له قورئانی پیروژ و سوننه تی صه حیح و ئاشكراکردنی ئەو شتانهی كه نامۆن به ئيسلام و خراونه ته نیویه وه به چه ندین دهسته واژهی دهنگ و په رنگ و نوسراوی له بواره كانی بیروباوهپ و رهوشت و ئاكار و پهروهردە و زانست و پزیشکی و گه شهی كۆمه لایه تی.

خودایه داوات ئی دهكەین دامه زراومان بکهیت ، و ته و فیتمان بدهیت بۆ هه ر کار و گوفتاریکی جوان وچاک بهو شیوهیهی که خۆت لێی رازیت.

ستافی مائپهري بههشت

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

پیشہ کی وہرگیڑ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. أما بعد:

خوینہری بہرپیز : تم نامیلکہ یہی بہر دہستت لہ دوو بہشی سہرہ کی پیک ہاتوہ:

بہشی یہکہم : کورتہ یہ کہ سہ بارہت بہ وہسفی بہہشت و خوشی و دیمہ نہ بی وینہ و دلپینہ کانی لہ ژیر تیشی نایہ تہ پیروزہ کانی قورنان و فہرموودہ صہ حیجہ کانی پیغہ مہر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ).

بہشی دووہم : باس ٹاکارو سیفاتی بہہشتیہ کان دہکات واتہ : باس لہو کارانہ دہکات کہ بہ کردنیان بہہشت بو خوت مسوگر دہکہیت .

خوای گہورہ من و ٹیوہش بگیڑیت لہ ٹہہلی بہہشت

والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته

به شی یه که م

وه سفی به هشت

له ژیر تیشی نایه ته پیروزه کانی قورئان

و فهرمووده سه حیجه کانی پیغه مبه ر

(صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) .

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين ولا عدوان إلا على الظالمين والصلاة والسلام
على إمام الأولين والآخرين وأقائد العزّ المحجّلين وعلى آله وأصحابه إلى يوم الدين
أما بعد:

براکام پیشرکی ودهستپیشخه ری بکهن بؤ به دهستهینانی ثهو به هشتهی که
پانتاییه که می به قهده ناسمانه کان وزهویه، شتگه لیکی وای تیدایه که نه به چاوبینراوه و
نه به دلّی هیچ که سیّکدا هاتوه و نه که سیش بیستویه تی، نه وه تا خوی په رودرگار
لهم نایه ته پیروزانه دا بهرونی ده فهرمویت: ﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا﴾ (الرعد: ۳۵).

واته: وه سف ووینه می ثهو به هشتهی له لایهن خوی میهره بانه وه به خه لکی
تیماندری پاریزکار به لین دراوه بهم شیویه یه که: له بن دره خته کانیه وه چه ندین
رووبارو چه مه ناوی جوان وخواوین دهروا میوه جاتی وسیبهری و سه ههندی
هه مووکاتیه دوایی نایه وناپریتته وه.

خوی گه وره ده فهرمویت: ﴿مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ
غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ مِنْ حَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ
مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى وَهُمْ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِنْ رَبِّهِمْ﴾

واته: نمونه و سیفته تی ئەو بههشتهی به خۆپاریزان به لێن دراوه له پاشه پڕۆژدا پێیان بدریت بهم شیوهیهیه: پرووباری زۆری له ئاوی خاوین ونه گۆپاوی بی بۆنی تێدایه، وه زۆر پرووباری تێدایه له شیری سپی وجوان که بههۆی مانه وه- وهك شیری دونیا- تامی نه گۆپاوه (چونکه له گوانی ئازهل نایه ته ده ری)، چه ندين چه م پرووباری تێدایه له شه راب و عه ره قێك- که بۆته وانهی ته بخۆنه وه- زۆر خۆش و به مه زه یه واته: دووره له ههر وه سفیکی عه ره قی دونیا، وه چه ندان چه م پرووباری تێدایه له ههنگوینی پالآتو ته و بیگهرد، له وی جۆرا و جۆری میوه یان بۆ هه یه، لیبوردن و لیخۆشبوونی پهروه ردگاریشیان بۆ هه یه که ته وه چاکترین شته.

وه ههروهها ده فەرمویت: ﴿وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ هُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (البقرة: ۲۵).

واته: ئەهی پێغه مبه ر مژده بده به وانهی که بروایان به خوا و پێغه مبه رو پۆژی دوا یی هه یه و، کرده وهی چاک و په سه نده کان ته نجام ده دن که بیگومان بههشت گه لیکیان بۆ هه یه، که چه ندين کنا یوو پرووبار له ژێردره خته کانی دا دین و ده چن هه رکه له و

به‌ره‌م و میوه‌ی بههشتانه‌یان بۆدینن و ده‌یچیژن ده‌لین: خۆهر ئیستا له‌مه‌تان بۆ هینانین, ئەمه هەر ئەو رۆژی‌ه‌بوو که پیشتر پیمان درا دیاره ئەو میوه‌جاته‌ی له‌به‌هه‌شتا بۆیان ده‌هیتری هه‌موو له‌چاکی و باشیدا به‌ره‌نگ له‌یه‌ک ده‌چن به‌لام به‌تام و مه‌زه له‌یه‌ک جیاوازن, له‌و به‌هه‌شته‌شدا چه‌ندین ئافره‌ت و هاوسه‌ری پاک و خاوینیان بۆ ئاماده‌کراوه‌و به‌هه‌تاهه‌تاییش له‌وی ئەمینه‌وه‌و ژیانیکی خۆش ده‌به‌نه‌سه‌ر.

هه‌روه‌ها ده‌فه‌رمویت : ﴿وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلَالُهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَذْلِيلًا﴾ (١٤)
 وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِآيِيَةٍ مِنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرَ (١٥) قَوَارِيرَ مِنْ فِضَّةٍ
 قَدَرُواهَا تَقْدِيرًا (١٦) وَيُسْقَوْنَ فِيهَا كَأْسًا كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا (١٧) عَيْنًا
 فِيهَا تُسَمَّى سَلْسِيلًا (١٨) وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُخَلَّدُونَ إِذَا رَأَيْتَهُمْ
 حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَنثورًا (١٩) وَإِذَا رَأَيْتَ ثَمَّ رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمُلْكًا كَبِيرًا ﴿
 (الإنسان: ١٤-٢٠).

واته: سایه‌وسیبه‌ری دره‌خته‌کانی لیبانه‌وه‌ نزیکه, تا زیاتر هه‌ست به‌خۆشی و ریزو حورمه‌ت بکه‌ن لی‌کردنه‌وه‌و چینی میوه‌که‌شیان ئاسانکراوه‌ بۆیان, له‌سوراخی و کاسه‌ی زیودا شه‌رایبیان به‌سه‌ردا ده‌گێردی به‌قاپی زیوین که‌ده‌کرێته ئەو کوپ

وکاسانهوه له زهرکی میناو شوشه‌ی تایبه‌تدا دروستکراون، هه‌موو کاسه‌و سوراحی خواردن و خواردنه‌وه‌یان له شوشه‌ی زیوه که به‌ته‌ندازه‌یه‌کی جوان و پێویست و دل‌رفین (ساقیه‌کان) ئاماده‌یان کردووه بۆیان، شه‌رابی ئاوێته به‌زه‌نجه‌فیل و چۆمی سه‌سه‌بیل ده‌خۆنه‌وه و هه‌په‌کیکیان پێ ده‌نۆشری تێکه‌له‌که‌ی زه‌نجه‌فیله، وه له ئاوی کانیاو یه‌کیش تێکه‌له‌کراوه که له‌به‌ر خۆش‌قووتی پێی ده‌لێن: سه‌سه‌بیل، وه لاوانی که‌هه‌ر به‌جوانی ده‌مێننه‌وه به‌سه‌ریاندا ده‌گه‌رپن بۆ خزمه‌ت‌کردنیان شیایو باسه هه‌رگیز پهری و ناشرینی و گۆرپان پروویان تی ناکات، هه‌رکه ده‌یان‌بینی واده‌زانیت مروارین و به‌و ناوه‌دا بلا‌بوونه‌ته‌وه، کاتی به‌هه‌ر لایه‌کی ئه‌و به‌هه‌شته‌دا ده‌روانیت نازو نیعمه‌ت و به‌هه‌ریه‌کی فراوان و مولکیکی گه‌وره‌ی بی سنوور، واته نازانی سه‌یری چی بکه‌یت و گوی بۆ چی بگرت.

هه‌روه‌ها ده‌فه‌رمویت : ﴿ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ (١٠) لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَاغِيَةً (١١) فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ (١٢) فِيهَا سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ (١٣) وَأَكْوَابٌ مَوْضُوعَةٌ (١٤) وَنَهَارٌ مَّصْفُوفَةٌ (١٥) وَزُرَابٍ مَّبْنُوتٍ ﴾ (الغاشية).

واته: له‌ناو به‌هه‌شتیکی به‌رزو بلندان، هه‌یج قسه‌و وته‌یه‌کی هه‌یج و پوچ و بی مانای تیا نابیسن، به‌دائیم سه‌رچاوه‌ی ره‌وانی تێدایه، له‌چه‌ند لایه‌که‌وه ئاوی خۆش‌قوت دیت و ده‌جیت، هه‌روه‌ها چرپا‌وسیه‌ته‌م و چه‌ند ته‌ختیکی به‌رزو به‌نرخه‌

لییه و کورسی لهه موو لایه که وه به ده وری کانیا وه که دا ریزکراوه (حور العین) یشی له سهر دانیشتوو، وله به رده میاندا په رداخی جوان ونه خشین دانراوه، وپاله پستی جوان ورازاوهی تیا به که به شیوه یه کی جوان وپه سهند ریزکراون، وه قالی وپرایه خی رهنگا ورهنگی تیا راخراوه.

وه هه روه ها ده فهرمویت : ﴿يُحْلَوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ﴾ (الحج: ۲۳).

واته: خشلدارده کرین له ویدا به بازنی زیرو مرواری وجل و بهرگی نه ویشیان هه وریشمه.

هه روه ها ده فهرمویت : ﴿عَالِيَهُمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُّوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا﴾ (الإنسان: ۲۱).

واته: له به ریا ندایه پو شاکي له ئاوریشمی قه شهنگ ونه رم ونول و جوان سه وزی ته نک، که به سهر ئاوریشمی نه ستووردا له به ریان کردووه، رازی تراوه ته وه به بازن وده سته بندی زیو وپه روه رد گاریان شه را بیکی پاک وپوخت و خاوی نیان پیده نوشی.

ههروهه دهفه رمویت : ﴿مُتَكِّينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضِرٍ— وَعَبَقَرِيٍّ

حَسَانٍ﴾ (الرحمن: ۷۶). واته: لهسه ر پشتی سهوزو قالی نایاب- کهوینهیان له دونیادا

نیه- شانیان داداوه.

ههروهه دهفه رمویت : ﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ (۵۱) فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ

(۵۲) يَلْبَسُونَ مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ (۵۳) كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ

بِحُورٍ عِينٍ (۵۴) يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمِنِينَ﴾ (الدخان).

واته: بیگومان پاریزگاران له جیگایه کی هیمن و ئاسایشدان, له ناو چهندان باخ و

سهرچاوهدان, له بهر ته کهن له ئاوریشم و حهریری ناسک و ئهستورر هه موو

بهرامبهری یه کن له کووری دانیشتنه کانیاندا, ههروهه ها وهسفمان کرد

بۆت, هاوجووتمان کردوون, بهژنانی سپی, چاو گهوره, داوا ده کهن له و بههشتانه دا

ههر جووره میوهیهک حهزی لی بکهن بی ترس له مردن و له ههر شتیکی تر.

له ئایه تیکی تر دا دهفه رمویت : ﴿الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ (۶۹)

اذْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ مُخْبَرُونَ (۷۰) يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِنْ

ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

(۷۱) وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (۷۲) لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ (۷۳) إِنَّ الْمَجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿(الزخرف).

واته: بهنده کانس ته وانهن که بهتایه ته کانس بر وایان هیئاوهو، ملکه چی هر فرمانی خویمان بوون، له پاشه پوژدا پییان دهوتری: بچنه بههشته وه خوستان وژنه کانتان له وپه ری کامه رانی و خوشحالی و دلشادیدا، جا که نیشته چی بوون له بههشته کاسه ی زیپینی پر له خواردن و جامی پر له شراب به سه ریاندا ته گه ریپری هر چیش دل حزی لیبکاو چاو چیژی لی به ری له ویدا ههیه وئیهش بههته تایی تییدا ته میننه وه، پییان تهوتری: ته مه ته بههشته یه که بههوی کاره چاکه کانتانه وه پیتان دراو به میرات پیتان برا واته مافی خوستانه، میوه ی زوری جوړا و جوړی تییدا ههیه بوستان لییان ده خون، بیگومان تاوانباران له سزای دوزه خدان بههه میسه یی.

له تابه تیکی تر دا ده فرمویت: ﴿فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِئِنَّ اِنْسُ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانُّ (۵۶) فَبِأَيِّ آلاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبانِ (۵۷) كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ﴾ (الرحمن).

واته: ژنانیکیان تیدا یه ته نها سهیری میرده کانی خویمان ده کهن بهر له و میرده بههشته یانیه ان که سی له تاده می وله جنی له گه لیان جووت نه بووه، جا به کام

نیعمت له نیعمته کانی پهروهردگارتان باوهړناکهن؟ خوږیه کان له جوانی وساف
وسووریدا ده لیت یا قوت وشیلانن.

ههروهها له هه مان سوره تدا ده فهرمویت: ﴿فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ (۷۰) فَبِأَيِّ
آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ (۷۱) حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ﴾ (الرحمن).

واته: ژنانی په وشت شیرین وپروخسار جوانیان تیدایه، جا به کام نیعمت له
نیعمته کانی پهروهردگارتان باوهړناکهن؟ ژنانی سپی چاوپهشن له ناو خپوهت
وچاډره کاند دهرناچن.

یان ده فهرمویت: ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ﴾ (السجدة: ۱۷).

واته: نیتر هیچ کهسی نازانی چ پاداشتیکی گرنکیان بو داشاراوه له هوپه کانی
خوشی وشادی چاوان ودل نارامی له پاداشتی نه و کارانه دا نه انجامیاندون و خویان بو
ماندوو کردوو.

ههروهها ده فهرمویت: ﴿لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ
قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾ (یونس: ۲۶).

واته: بۆ ئهوانهش چاكه دهكهن پاداشتی زۆرچاك و بههشت ههیه و زیاد لهوهش دیتنی پرووی پیرۆزی خوی میهرهبان و تهماشاکرنی، تۆزو غوبارو سهرشۆری لهدهم و چاویان نانیسی ههچۆنی لهدهم و چاوی دۆزهخیهکان دهنیشی ئهوانه یارانێ بههشتن و بههتاههتاییش تییدا دهمیننهوه و لێیدههرناچن.

خوینهرانی بهرپۆ: ئایهت و فهرمایشتی خوی کارجوان سهبارهت به وهسف و باسی بههشت زۆرن و لهقورئانهکهیدا له زۆر شویندا باسی فهرموهه، که ههر له قورئان دهکهوی گوزارشت له وهها شوینیکی بهچاو نهبینراوبکات و بیهینیتته پیش چاو، تهنانهت و وردهکاریهکانیشی باس دهکات، لهتوانای ههچ کهسیکدا نیه بهو جوانیه باسی لێوه بکات ههچهنده زیرهک و بهتواناش بیته و رهوانگۆیش بیته، بۆیه ئیمهش زیاتر پهنامان بردۆته بهر قورئان بۆ ئهوه مهبهسته.

ئێستاش دیننه خزمهت فهرمودهکانی پیغهمبهر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) باسی بههشتمان بۆ بکات، ئهوه پیغهمبهرهی که بههشتی بهچاوی خۆی بینیهوه و زانترین کهسه بهو باسه، خوی گهوره بمانگهڕی له سهرنشینانی بههشت.

ئهبوهورهیره رهزای خوی لی بۆ دهفهرمویت: وتمان ئههی پیغهمبهری خوا باسی بههشت و دیوارهکانیمان بۆ بکه، ئهوهیش فهرمووی:

((لَبِنَةٌ ذَهَبٌ وَلَبِنَةٌ فِضَّةٌ ، وَمَلَاطُهَا الْمِسْكُ ، وَحَصْبَاؤُهَا اللَّوْلُؤُ وَالْيَاقُوتُ ، وَتُرَابُهَا الزَّعْفَرَانُ ، مَنْ يَدْخُلُهَا يَنْعَمُ وَلَا يَبْأَسُ ، وَيَخْلُدُ وَلَا يَمُوتُ ، لَا تَبَلَى ثِيَابُهُ وَلَا يَفْنَى شَبَابُهُ)) [رواه أحمد والترمذي].

واته: خشتیکی نالتونه و خشتیکی زیوه، خۆله کهی میسکه، بهردو چه وه کهی مرواری و یاقوته، تۆزه کهی زه عفهرانه، ئه وهی بچیتته نایه وه خوشحال و خوشگوزهران ده بی وه هرگیز بیزارنابی، وه بهه همیشه بی ده می نیته وه وزیندوه و نامریت، جلوبه رگه کهی کۆن نابی و گه نجیتیه کهی ناروات.

(خالدی کورپی (عمیر العدوی) ده لی: (عوتبه) ی کورپی (غزوان) (خوای لی پازی بیت) و تاریکی بۆداین، سوپاس و ستایشی خوای کرد و پاشان فه رموی: ((أَمَّا بَعْدُ، فَإِنَّ الدُّنْيَا قَدْ آذَنْتَ بِصَرْمٍ، وَوَلَّتْ حَدَاءً، وَلَمْ يَبْقَ مِنْهَا إِلَّا صُبَابَةٌ كَصُبَابَةِ الْإِنَاءِ يَتَصَابُهَا صَاحِبُهَا، وَإِنَّكُمْ مُتَّقِلُونَ مِنْهَا إِلَى دَارٍ لَا زَوَالَ لَهَا، فَانْتَقِلُوا بِخَيْرٍ مَا بِحَضْرَتِكُمْ، وَلَقَدْ ذَكَرْنَا لَنَا أَنَّ مَا بَيْنَ مِصْرَاعَيْنِ مِنْ مِصَارِعِ الْجَنَّةِ مَسِيرَةٌ أَرْبَعِينَ سَنَةً، وَلِيَأْتِيَنَّ عَلَيْهَا يَوْمٌ وَهُوَ كَظِيظٍ مِنَ الزَّحَامِ)) [رواه مسلم].

واته: له پاشان بزنان که دنیا تازه بریاری خوا حافیزی داوهو، پشت پیی لیهه لکردوه، شهوهی لیی ماوه ته وه وهك چوره ثاویك وایه له قاپیكدا، که خاوه نه که ی بیرپیژیت، بزنان که ئیوه ده گوینه وه به رهو خانه یه که ته واو بوونی نیه، که وابوو به چاکترین توویشووه وه به جیبیلن، چونکه ئیمه بومان باسکراوه که نیوانی ههردوو لاشیپانی دهروازهی به هشت چل سال رییه، له گهلا ته ویشدا رپوژیک دیت جهی دیت له عه شامدا.

وهله سه هلی کوری سه عده وه ده گپیته وه ده لیت: پیغه مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فِي الْجَنَّةِ ثَمَانِيَةٌ أَبْوَابٍ، فِيهَا بَابٌ يُسَمَّى الرَّيَّانَ، لَا يَدْخُلُهُ إِلَّا الصَّائِمُونَ)) [متفق علیه] واته: به هشت ههشت ده رگای هیه، ده رگایه کی پیی دهوتری رهیان ته نها رپوژوو هوانان پییدا دهرونه ژووره وه.

وه شه بوهوره بیره ده گپیته وه که پیغه مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فِي الْجَنَّةِ مِائَةٌ دَرَجَةٍ أَعَدَّهَا اللهُ لِلْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِهِ، بَيْنَ كُلِّ دَرَجَتَيْنِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، فَإِذَا سَأَلْتُمْ اللَّهَ فَاسْأَلُوهُ الْفِرْدَوْسَ، فَإِنَّهُ وَسَطُ الْجَنَّةِ وَأَعْلَى الْجَنَّةِ، مِنْهُ تَفَجَّرُ أَنْهَارُ الْجَنَّةِ، وَفَوْقَهُ عَرْشُ الرَّحْمَنِ)) [رواه البخاري]

واته: بههشت سهد پلهیه خوی گهوره ئامادهی کردووه بو تیکۆشه رانی ریبازه کهی، نیوان دوو پله وه کو نیوان ئاسمان وزه وی وایه، جا ئه گهر داواتان له خوا کرد ئه وای داوای فیردهوسی لی بکن چونکه ئه وه بهرزترین ولوتکهی بههشته رووباره کانی بههشتیش له ویوه سهرچاوه ده گرن وه لده قولین و سهره وهیشی عهرشی خوی په روهرد گاره.

وله ئه بی سه عیده وه (رضی الله عنه) ده لیت: پیغه مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فهرموویه تی: ((إِنَّ أَهْلَ الْجَنَّةِ لَيَتَرَاءُونَ أَهْلَ الْعَرْفِ مِنْ فَوْقِهِمْ كَمَا تَتَرَاءُونَ الْكُوكَبَ الدَّرِّيَّ الْغَابِرَ مِنَ الْأَفْقِ مِنَ الْمَشْرِقِ أَوْ الْمَغْرِبِ، لِتَفَاضِلِ مَا بَيْنَهُمْ)). قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، تِلْكَ مَنَازِلُ الْأَنْبِيَاءِ، لَا يَبْلُغُهَا غَيْرُهُمْ؟ قَالَ: (بَلَى وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، رِجَالٌ آمَنُوا بِاللَّهِ وَصَدَّقُوا الْمُرْسَلِينَ)). [صحيح مسلم]

واته: بههشتیه کان باله خانه نشینه کانی سه رو خویان ده بینن. {هه ره که چون ئیوه ئه وه ئه ستیره دره وشاوه ده بینن که له ئاسوی خور هه لات به ره و ئاوابوون ده چیت، له بهر بهرزوبلندی پلهی ئه وان له مانیتر. وتیان: ئه ی پیغه مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): ئه مه پله وپایه ی پیغه مبهرانه جگه له وان کهس پی ناگات؟

فرمودی: (به لئی سویند بهو که سهی گیانی منی به دهسته پیوا نیکن باوهریان به خوا هیناوه و پیغه مبه رانیان به راست زانیووه {پییان ده گهن} .

وه ههروه ها ته بی مالکی ته شعری ده لیت: پیغه مبه ری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) (فَرَمَوَى : ((إِنْ فِي الْجَنَّةِ عُرْفًا يُرَى ظَاهِرُهَا مِنْ بَاطِنِهَا أَوْ بَاطِنُهَا مِنْ ظَاهِرِهَا ، أَعَدَّهَا اللهُ لِمَنْ : أَطْعَمَ الطَّعَامَ ، وَأَدَامَ الصِّيَامَ ، وَصَلَّى بِاللَّيْلِ وَالنَّاسُ نِيَامٌ)) [رواه الترمذي عن علي وصححه الألباني].

واته: له به هه شتدا ژورگه لیک هه ن له دیوی ناوه وهیه وه ده ره وهی دیاره وه له ده ره وهیشه وه ناوه وهی دیاره خوی گه وره نامادهی کردوه بو ته وانهی که خواردن ده دن ورژوو ده گرن وشه ونویژ ده که ن له کاتیکدا خه لکی خه وتوون.

وه له (أبو موسى) (خوای لی رازی بیّت) ده لیت: پیغه مبه ری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرمودیه تی :

((فِي الْجَنَّةِ خَيْمَةٌ مِنْ لَوْلُؤَةٍ مُجَوَّفَةٍ، عَرْضُهَا سِتُونَ مِثْلًا، فِي كُلِّ زَاوِيَةٍ مِنْهَا أَهْلٌ مَا يَرَوْنَ الْآخِرِينَ، يَطُوفُ عَلَيْهِمُ الْمُؤْمِنُونَ)) . [متفق عليه]

واته : (لهبههشتا خپوه تیک ههیه له مرواری ناو بۆش، پانیه که ی شهست میله، له ههر سوچیکیدا هاوسه ریکی تیدایه، ئەوانی دیکه نابینن، بروادار به سه ریاندا ده گه رییت).

له صحیحی موسلمدا هاتوو هه که ئەبوهوریره (خوای لى رازی بییت) ده لییت : پیغه مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فهرموویه تی :

((أَوَّلُ زُمْرَةٍ تَدْخُلُ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِي عَلَى صُورَةِ الْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ عَلَى أَشَدِّ نَجْمٍ فِي السَّمَاءِ إِضَاءَةً، ثُمَّ هُمْ بَعْدَ ذَلِكَ مَنَازِلُ، لَا يَتَغَوَّطُونَ وَلَا يَبُولُونَ، وَلَا يَمْتَخِطُونَ وَلَا يَبْرُقُونَ، أَمْشَاطُهُمُ الذَّهَبُ، وَمَجَامِرُهُمُ الْأَلْوَةُ، وَرَشْحُهُمُ الْمِسْكُ، أَخْلَقَهُمْ عَلَى خُلُقِ رَجُلٍ وَاحِدٍ، عَلَى طُولِ أَبِيهِمْ آدَمَ سِتُونَ ذِرَاعًا)).

له گپرانه وهیه کی تردا بهم شیویه هاتوو هه : ((لا اِخْتِلَافَ بَيْنَهُمْ وَلَا تَبَاغُضًا قُلُوبُهُمْ قَلْبٌ وَاحِدٌ يُسَبِّحُونَ اللَّهَ بَكْرَةً وَعَشِيًّا)) له گپرانه وهیه کی تردا ((وَأَزْوَاجَهُمُ الْحُورُ الْعِينُ)) .

واته : (أبو هريره) (رازی خوی لى رازی بیّت) دهلی: پیغمبر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرموده تی: (یه که مین کومه له ئوممه تم که ده چنه بههشته وه، له سه ر شیوه ی مانگی شهوی چواردهن، له پاشان ئه وانهی له دوایانه وه دین له سه ر شیوه ی پرشنگدارترین ته ستیره ن له ئاسمانا، ئه وانهی دوی ئه وانیش چند پله یه کن، نه میز ده که ن و نه پیسایى و، نه چلمیان هه یه و نه به لعم، شانیه یان له زیړه و، بخوردانیان دار عوده، ئاره قیان میسکه، خووره وشتیان یه ک خووره وشته له سه ر بالای باوکه ئاده میان شه ست مه ترن).

ههروه ها له هه مان سه رچاوه دا له جابره وه، پیغمبرى خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فرمویت : ((إِنَّ أَهْلَ الْجَنَّةِ يَأْكُلُونَ فِيهَا وَيَشْرَبُونَ ، وَلَا يَتَغَلَّبُونَ وَلَا يَتَمَخَّطُونَ ، وَلَا يَبُولُونَ)) قَالَ : فَمَا بَالُ الطَّعَامِ ؟ قَالَ : " جُشَاءٌ وَرَشْحٌ كَرَشْحِ الْمِسْكِ ، يُلْهَمُونَ التَّسْبِيحَ وَالتَّحْمِيدَ أَكَمَا تُلْهَمُونَ النَّفْسَ))

واته : (به رده وام بههشتیه کان له بههشتا ده خۆن و ده خۆنه وه، نه پیسایى ده که ن نه چلمیان هه یه و، نه میز ده که ن، به لکو پاشه رۆکی خواردنیان جوړه قرقینه یه که بۆنى هه ر له بۆنى میسک ده چیّت. سوپاس و ستایشی خوا ده که ن وه ک چۆن ئیوه هه ناسه ده ده ن).

وہ لہ زہیدی کوری تہرقہ مہوہ، پیغہ مہبری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) دہ فرمویت : ((وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ إِنَّ أَحَدَهُمْ (أهل الجنة) لَيُعْطَى قُوَّةَ مِائَةِ رَجُلٍ فِي الْأَكْلِ وَالشَّرْبِ وَالْجَمَاعِ وَالشَّهْوَةِ ، تَكُونُ حَاجَةً أَحَدِهِمْ رَشْحًا يَفِيضُ مِنْ جُلُودِهِمْ كَرَشْحِ الْمَسْكِ فَيَضُمُّ بَطْنَهُ)) . [أخرجه أحمد والنسائي ، قال المنذري في الترغيب والترهيب: رواه محتج بهم، في الصحيح، ورواه الطبراني بإسناد صحيح وابن حبان في صحيحه والحاكم]

واتہ: سویند بہو کہ سہی کہ نہ فسی محمدی بہدہستہ ہہریہ کیک لہ بہہشتیہ کان ہیزوتوانای سہد پیای پی دہدریت لہ خواردن و خواردنہوہو جیماع و تارہزوو، وہ پاشہرؤی ہہریہ کیکیان لہ شیوہی تارہ فکر دنہوہ لہ پیستدا دہردہ چیت و ہکو بوئی میسک وورگیشی خالی دہ بیت.

وہ لہ تہنہسہوہ (رازی خوی لى رازی بیت)، پیغہ مہبری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) دہ فرمویت : ((لَقَابُ قَوْسٍ أَحَدِكُمْ أَوْ مَوْضِعُ قَدَمٍ فِي الْجَنَّةِ خَيْرٌ مِنْ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا وَلَوْ أَنَّ امْرَأَةً مِنْ نِسَاءِ الْجَنَّةِ اظَّلَعَتْ إِلَى الْأَرْضِ لِأَصْأَتْ مَا بَيْنَهُمَا وَلَمَلَّتْ مَا بَيْنَهُمَا رِيحًا وَلَنْصِيفُهَا (يعني الخمار) خَيْرٌ مِنَ الدُّنْيَا وَمَا فِيهَا)) [البخاري]

واته: شوینیک ئه وندهی دووری نی، ان ههردوو سه‌ری که وانه کانتان، یان شوینی ئه وندهی پیتان له بههشتدا چاکتره له دنیا و ئه وهیش که تییدایه، وه ته‌گه‌ر ئافره‌تیک له ئافره‌ته‌کانی بههشت سه‌یری سه‌ر زه‌وی بکات نیوان هه‌ردوکیانی روناک ده‌کرده‌وه‌و پری ده‌کرد له بۆنی خۆش، و سه‌رپۆشه‌که‌شی چاکتره له هه‌موو دنیاو ئه‌وه‌ش که تییدایه.

وه له‌ئه‌نه‌سه‌وه‌ پازی خوی لی پازی بیت، پیغه‌مبه‌ری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده‌فه‌رمویت:

((إِنَّ فِي الْجَنَّةِ لَسُوقًا يَأْتُونَهَا كُلُّ جُمُعَةٍ، فَتَهُبُّ رِيحُ الشَّمَالِ فَتَحُورِي فِي وُجُوهِهِمْ وَثِيَابِهِمْ، فَيَزِدُّونَ حُسْنًا وَجَمَالًا، فَيَرْجِعُونَ إِلَى أَهْلِيهِمْ فَيَقُولُونَ هُمْ: وَاللَّهِ لَقَدْ أَزِدُّكُمْ بَعْدَنَا حُسْنًا وَجَمَالًا، فَيَقُولُونَ: وَأَنْتُمْ وَاللَّهِ لَقَدْ أَزِدُّكُمْ بَعْدَنَا حُسْنًا وَجَمَالًا)) [رواه المسلم].

واته: له‌به‌هه‌شتدا بازارپیک هه‌یه بهه‌شتیه‌کان هه‌موو رۆژانی هه‌ینی‌ه‌که بۆی ده‌چن بای باکوور ده‌دات له‌ده‌م وچاوکه‌لوپه‌له‌کانیان به‌هۆیه‌وه‌ جوانی وشۆخ وشه‌نگیان زیاترده‌بیت، جا که ده‌گه‌رینه‌وه‌ بۆلای هه‌وسه‌ره‌کانیان پێیان ده‌لین: سویند به‌خوا

دوای نیمه جوانیتان زورتربووه، ئەمانیش بهه مان شیوه بهوان ده لێن: سویند به خوا ئیوهش جوانی و شوخ وشهنگیتان زیادی کردووه.

لههه مان سهچاوه، له ئه بی سه عیدهوه، پینغه مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فهرمووی: ((إِذَا دَخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ يُنَادِي مُنَادٍ: إِنَّ لَكُمْ أَنْ تَصِحُّوا فَلَا تَسْقَمُوا أَبَدًا وَإِنَّ لَكُمْ أَنْ تَحْيُوا فَلَا تَمُوتُوا أَبَدًا وَإِنَّ لَكُمْ أَنْ تَشْبُوا فَلَا تَهْرَمُوا أَبَدًا وَإِنَّ لَكُمْ أَنْ تَنْعَمُوا فَلَا تَبْأَسُوا أَبَدًا وَذَلِكَ قَوْلُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ ﴿وَنُودُوا أَنْ تِلْكَمُ الْجَنَّةُ أُرِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ [الأعراف: ٤٣].

واته: کاتیک ئه هلی بهه هشت ده پۆنه بهه هشت بانگه ریک بانگ ده کات وده لیت: ئه ی بهه هشتیه کان ئیتر له بهه هشتدا له ش ساغن وهه رگیز نه خوش ناکه ون وه زیندوون وهه رگیز نامرن وه هه میسه گه نجن وهه رگیز پیرولاواز نابن وه هه میسه له خوش حالیدان وهه رگیز بیزار نابن، ئەمەش فەرمووده ی خۆی پەرودر دگاره که ده فهرمویت: جا که بهه هشت ده بینن له لایهن فریشته کانه وه بانگ ده کرین وپیان ده گوتری ئەم بهه هشته ئه وه بوو که به لێنتان پیدرا بوو وا ئەمڕۆ به هۆی ئەو کاروکرده وه چاکانه وه له دنیا دا ئەنجامتان دان پیتان دراو بوونه خاوه نی.

وہ لہ بوخاری وموسلیما ہاتوہ لہ تہ بوہورہ بیرہ وہ، پیغہ مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فہرموی :

((قَالَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ : أَعَدَدْتُ لِعِبَادِي الصَّالِحِينَ مَا لَا عَيْنٌ رَأَتْ أَوْ لَا أُذُنٌ سَمِعَتْ أَوْ لَا خَطَرَ عَلَى قَلْبٍ بَشَرٍ، وَاقْرَأُوا إِن شِئْتُمْ قَوْلَ اللهِ عَزَّ وَجَلَّ ﴿فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾ [السجدة: ١٧].

واتہ: خوی گہورہ دہ فہرمویت: بہہشتیکم بو بہندہ چاکہ کانم تامادہ کردوہ کہ بہ چاو نہ بینراوہ و بہ گوی نہ بیستراوہ و بہ دلی ہیچ کہ سیشدا نہ ہاتوہ، تہ گہر ویستان تہم نایہ تہ بخویننہ وہ ﴿تیر ہیچ کہ سیك نازانی چ پاداشتیکی گرنگیان بو دشاراوہ لہ ہویہ کانی خویش و شادی چاوان ودل تارامی لہ پاداشتی تہو کارانہ دا تہ نجامیان داوان و خوینیان بو ماندوہ کردوہ﴾.

وہ لہ صوہیبہ وہ پڑہای خوی لی بی، پیغہ مبهری خوا (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فہرموی : ((إِذَا دَخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ، نَادَى مُنَادٍ : يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، إِنَّ لَكُمْ عِنْدَ اللهِ مَوْعِدًا يُرِيدُ أَنْ يُنْجِزَكُمُوهُ . فَيَقُولُونَ : مَا هُوَ ؟ أَلَمْ يُثَقِّلْ مَوَازِينَنَا ، وَبَيَّضْ وُجُوهَنَا ، وَيُدْخِلْنَا الْجَنَّةَ ، وَيَزْحِزْنَا عَنِ النَّارِ ؟ قَالَ فَيُكْشَفُ لَهُمُ الْحِجَابُ

فَيَنْظُرُونَ إِلَيْهِ ، فواللهَ مَا أَعْطَاهُم اللهُ شَيْئاً أَحَبُّ إِلَيْهِمْ مِنَ النَّظَرِ إِلَيْهِ وَلَا أَقَرَّ
لَأَعْيُنِهِمْ مِنْهُ)) [رواه مسلم].

واته: کاتیک که بههشتیه کان ده رونه بههشتهوه، بانگه ریك بانگ ده کات
وده لیت: تهی بههشتهیه کان! په یمانیکتان لای خواهه یه تهیه وی بۆتانی جی به جی
بکات، ته وانیش ده لین: تهوه چی بیت؟ مه گهر خوا ته رازووی چاکه کانمانی قورس
نه کردووه و پرومانی سپی نه کردووه و له تاگری دۆزه خیش قوتارمانی نه کردووه؟
ته فهرمووی: خوی گه وره په رده و حجاب که لاده بات و ته وانیش سهیری خوی گه وره
ده کن، سویند به خوا هیچ شتیکیان پینه دراوه ته وندهی ته و سهیر کردنه یان بۆ
خوی په روه دگار خۆش وئاسووده بیت به لایانه وه و خۆشبه ختیان بکات.

وه له فهرمووده که ی ته بو سعیدی خودریدا ره زای خوی لی بی هاتووه، که خوی
په روه دگار به بههشتهیه کان ده فهرمویت: ((أَحِلُّ عَلَيْكُمْ رِضْوَانِي ، فَلَا أَسْخَطُ
عَلَيْكُمْ بَعْدَهُ أَبَدًا)) واته: ره زامه ندی منتان بۆ حلال بووه ئیتر هه رگیز لیتان
توره نابم.

اللهم ارزقنا الخلد في جناتك وأحل علينا فيها رضوانك وأرزقنا لذة النظر إلى
وجهك والشوق إلى لقاءك من غير ضراء مُضرة ولا فتنة مُضلة اللهم صل
وسلم وبارك على عبدك ونبيك محمد وعلى آله وأصحابه أجمعين.

به شی دووهم

نَاكَار و سِيْفَاتِي

بِه هِه شْتِيَه كَان

خوینهرانی بهرپزو یه کخوایه پهرست ئه وهی له سه ره تا وه تا ئیستا خویند تانه وه وه
 بهرچاوتان کهوت بریتی بوو له وه سفی بههشت و خووشی و دیمه نه بی وینه و
 دلرفینه کانی، سویند به خوا شایسته و شایه نی ئه وه یه که کاری بو بکری و کوششی
 له پیناودا بکری، وکی برکی بو بکری، جا ئه گهر پرسیار بکهی له ریگه و شیوازو
 ریچکهی گه یشتن به و بههشته، ئه وا خوای میهره بان له قورئانه پیروزه کهی دا
 باسی فهرمووه بو مان و ده فهرمویت :

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ
 لِلْمُتَّقِينَ (۱۳۳) الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ
 وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ (۱۳۴) وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً
 أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ الذُّنُوبَ إِلَّا اللَّهُ
 وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ (آل عمران).

واته: په له و چه سپانی بکهن بو کردنی ئه وشتانه ئه بنه هوی لیبوردنی
 په روه ردگارتان وچوونه بههشتیکی فراوانی واوه که: هه پانتاییه کهی به ئه ندازه ی
 ئاسمانه کان وزهویه که ئاماده کراوه بو پارێزکاران، که سیفاته کانیان ئه مانه یه:
 له خووشی و ناخووشی و بوون و نه بووندا ئه وان دارایی ده به خشن و رق و غه زه بی خویان

له کاتی توورهبییدا دهخۆنهوهو کاری پیناکهن ولههلهی مهردم خۆش دهبن وتۆله ناسینن خواش خیرخووانی خوئدهویت، ههرکه کاریکی دزیوو ناشرین بکهن واته گوناھێک تهنجام بدهن یان ستهم له خۆیان بکهن واته گوناھی بچووک بکهن بهتالووکهوپهله یادی خوا دهکهنهوهو داوای لیبوردن له گوناھهکانیان دهکهن جا دهبی بیجگه لهخوا کی تاوان وگوناھ بیوشی؟ جا تهوانه لهسهر تاوان وگوناھی که زانیویانه ههلهیه سوورو بهردهوام نین.

ئهوهی لهم ئایهتهدا باسکرا چهند سیفهت وناکاریکی تههلی بهههشت بوو، و له خوارهوه به روونی دیاریان دهکهین:

سیفهتی یهکه م: ﴿الْمُتَّقِينَ﴾ واته: خۆپاریزه ران یان پارێزکاران، تهوانه ی خۆیان لهخهشم وسزای خوا دهپاریزن، تهوهش به دروستکردنی بهربهست وقه لغانیک دهبیته لهنیوان خۆیان وسزاورقی خوادا له کاتیکیدا تهو بهربهسته دروست دهبیته به: جیبه جیکردنی تهوانه ی فرمانیان پیکراوه وهکو گوپرایه لیهک بو خواو پاشان بهچاوهروانی پاداشتهوه، وه دوورکهوتنهوه لهوانه ی که نههیان لیکراوه دیسان وهکو گوپرایه لیهک بو خواو ترسیک له سزاوتۆله ی خوا.

سیفهتی دووهم: ﴿الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ﴾ تهوانه جوژه کهسانیکن که مال دهبهخشن بهو شیوازه ی که داخوایان لیکراوه تییدا له زهکات

وسه دهقات و بهخششه کانی تر بۆ ئهوانه‌ی که مافیان بهسه‌ریانه‌وه هه‌یه، وه که به‌خشین له‌کاتی جیهاد و تیکۆشاندا و رینگاکانی تری خیر که له‌خۆشی و ناخۆشیدا ده‌به‌خشن، له‌کاتی خۆشی و به‌خته‌وه‌ریدا و ایان لی‌ناکات که مال و سامانیان خۆش بویت و به‌ره‌و ره‌زیلی و ده‌سگه‌یوویی بیانات بۆ ئه‌وه‌ی زیادبکات، وه‌له‌کاتی ناخۆشی و ته‌نگانه‌شدا و ایان لی‌نایه‌ت که ده‌ستی پێوه‌ بگرن و له‌ترسی ئه‌وه‌ی نه‌وه‌ک پێویستیان پێی بکه‌و‌یت بۆیه‌ نه‌یه‌ه‌خشن.

سيفه‌تی سبیه‌م: ﴿وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظِ﴾ ئه‌وانه‌ن که خۆیان ده‌گرن له‌کاتی

توره‌بوونیاندا سته‌م ناکه‌ن و ده‌سدريژی ناکه‌نه‌ سه‌ر که‌سانی به‌رانبه‌ریان له‌و ساتانه‌دا، به‌لکو به‌ئارامن و خۆراگرن.

سيفه‌تی چواره‌م: (وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ) ئه‌وانه‌ی که له‌وخه‌لكانه‌ خۆش ده‌بن

که سته‌میشیان لی‌یان کردووه‌ و ده‌ستی ناره‌وایان بۆ درێژکردوون، بۆ مافی خۆیان تۆله‌ناسینن له‌کاتی‌کدا توانایشیان هه‌یه‌ (له‌ بێده‌سه‌لاتیدانیه‌) چونکه‌ کاتی‌ک که‌ خۆی میه‌ره‌بان چاکه‌کارانی خۆشده‌و‌یت واته‌ لی‌بوردن و به‌خشینی‌ک که‌ چاکه‌ بی‌ت و شوینی ئه‌و بگه‌یته‌وه‌، نه‌ک لی‌بوردنی‌ک که‌ بی‌ته‌هۆی زیاده‌ رق و قین و دل‌ساردی

دروستکردن. هەر له بهر ئه وهیه که خوای به سۆز و بالا دهست ده فه رمویت ﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ﴾ (الشوری: ۴۰).

واته: ئه وه که سه ی لیخۆشبوونی هه بیته و چاوپۆشی و چاکسازی بکات، ئه وه پاداشتی لای خوایه، به راستی خواسته مکارانی خوش ناویت...

سيفه تی پینجه م: ﴿وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ﴾ فاحشه ئه و تاوانانه یه که زۆر ناشیرین و قیزه ونن، که ئه وانه ش تاوانه گه وره کانن، وهک: کوشتنی که سیکی بی تاوان به ناهه ق، ئازاردانی دایک و باوک، خواردنی ریب، خواردنی مالی هه تیو، پشت هه لکردن له جه نگدا، زینا و داوین پیسی، دزی و هاوشیوه کانی. به لام سته م کردن له نفس (وه کو له نایه ته که دا هاتوه) ئه و گشتگیرتره تاوانی بچوک و گه وره ش ده گریته وه، جا بۆیه که سیک که تاوانیک ئه نجام ده دات بیری گه وره یی و بلندی ئه و خوایه ده کاته وه که سه ریچی به رانه رکردوه، بۆیه ترس و بیم دایده گریته، وه بیری ره حم و به زه یی و میهره بانئ هه وه کاته وه ده ست ده کات به هه ول و کۆشش له و پیناوه دا وهۆکاره کانی ده گریته بهر و داوای لیخۆشبوون و سپرینه وه ی تاوانه کانیان له خوا ده کن، ئه وه ش به داپۆشیننی و سزانه دانیان له سه ری، وه داوا له هه یچ که سیکی تر

ناکهن بۆ ئەو مەبەستە چونکە تەنھا خوا دەسلەلاتی ئەو دی هەبەو لەتوانایدا هەبە بۆیە روو لەو دەکەن.

سێفەتی شەشەم: ﴿وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ﴾ واتە بەردەوام

نابن لەسەر تاوان و گوناھ، لەکاتی کدا دەزانن کە ئەو تەوانەو سەختی سزاوتۆلەیی خواش دەزانن و پەرحەم و نزیکی لێخۆشبوونی خواش دەزانن بۆیە وازدینن و زوودەست هەلەگرن و روو دەکەن تۆبە و پەشیمانی، سووربوون و بەردەوامی لەسەر تاوان لەگەڵ زانیی ئەو خالانەیی کە باسکران تەوانە بچوو کە کان دەکات بەگەرەو بەکەرەکی تووشی نەهامەتی و بەدبەختی دەکات. بۆیە کاتی خۆیەتی بەراستی هەول بەدین ئەو سێفەتە جوانانە لە خۆماندا بەرجەستە بکەین و خۆمانی پێ برازینینەو، چونکە سویند بەخوا دۆنیامان بۆ دەکات بەهەشت و سەرشمان لەبەهەشتی ئەو دۆنیاو دەردەکات، جا کەوابی ئایا مافی خۆی نیە کە خۆمان وا لێبکەین؟ بەرپێزان با خەمی قیامەتەمان هەبێ چەنکە ئەو بەرەو ئێمە دی و ئێمەش بەرەو ئەو دەروین، پێش هەزار و چووسە دو بیست ساڵ خوا فەرموویەتی قیامەت نزیکەو نزیکیش بۆتەو، ئەم ئیستە؟ خۆشەوستان کە سمان نازانین کە دەمرین بەلام دەزانین کە دەمرین دەزانین زیندویش دەکرینەو، جا ئەگەر ئەو زانینە سوودمان پێ نەگەییەت ئەو بەدلتیاییەو زانی هەبە بۆمان .

خوای گه وره له نایه تیکی به پیزی تردا هر سه بارهت بهم باسه گرنگه

دده رمویت :

﴿قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (۱) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ (۲) وَالَّذِينَ هُمْ
عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ (۳) وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ (۴) وَالَّذِينَ هُمْ
لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (۵) إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ
مَلُومِينَ (۶) فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (۷) وَالَّذِينَ هُمْ
لَأَمَانَتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ (۸) وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ (۹)
أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ (۱۰) الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ﴾ (المؤمنون).

واته: به راستی خه لکانی خاوهن ئیمان وبروادار سه رکه وتوو رزگارن, چونکه خاوهنی
ئهم سیفته ته بهرزانه ن: ئه وانهن که له نویژه کانیاندا خۆشکین و ملکه چن وهه ردهم
به ترسه وه نویژه ئه کهن و بهرانبهر به خوا ئه هلی شه رمن, ئه وانهن کله بهرانبهر
کارو کرداری پر و پوچ و شتی بی ماناو بی سوود روو هه لده سوپینن پشت هه لده کهن,
وه ئه وانه بهه ژارو بی نه وایان زه کات ده ده ن, وه پاریزه ری داوینیانن, خویان
له هه موو ریگه یه کی یاساغ و ناشه رعی ده پاریزن وه له جی به جی کردنی

ناره زووه کانیان خۆراگرن، مه گەر له گهڵ هاوسه‌ری خۆیان یان له گهڵ که نیزیانیان (ئهوانه‌ی مولکی خۆیانن) جا بیگومان له ورییه‌وه لۆمه‌کراو نابن ولییان ناگیرئ، ئینجا هه‌ر که‌سی له‌غه‌یری ئه‌و ریگایه‌وه هه‌ول بدا بو جئ به‌جئکردنی ناره‌زووی خۆی وه‌ک زینا و نیربازی... ئه‌و جوړه که‌سانه ئه‌وه ره‌فتاریان بیته‌ ده‌ست درێژکه‌رو سنوور به‌زینی له‌ئهن‌دازه‌به‌ده‌رن، ئه‌وانه‌ش که‌ چاودێرو پراگری سپارده‌وبه‌لێن و په‌یمانی خۆیانن، وه‌ ئه‌وانه‌ش که‌ له‌سه‌ر نوێژه‌کانیان ده‌وامکارن و ده‌یانپاریزن، ته‌مه‌لیان تیدا ناکن و نایانفه‌وتینن و له‌کاتی خۆیاندا به‌ته‌واوی پایه‌ومه‌رجه‌کانیه‌وه جیبه‌جییان ده‌که‌ن، هه‌ر ئه‌وانه‌ن میراتگران و خاوه‌نی به‌هه‌شت، ئه‌وانه‌ی ده‌بنه‌ خاوه‌نی (فیرده‌وس) به‌هه‌شتی بلن‌د و به‌میرات ئه‌یبه‌ن، به‌هه‌تاهه‌تایش تیدا ئه‌مینه‌وه.

ئهم ئایه‌ته‌ پیرۆزه‌ چهن‌د سیفاتیکی به‌هه‌شتیه‌کانتان بو‌ باس ده‌فه‌رموئ، وا له‌خواره‌وه به‌خال باسیان لێوه‌ ده‌که‌ین بو‌ ئه‌وه‌ی بو‌ خوینه‌ری ئیسلام ویست پروون بیته‌ و خۆمانی پئ برازینینه‌وه.

سیفه‌تی یه‌که‌م: ﴿المؤمنون﴾ ئه‌وانه‌ی که‌ بر‌وایان هیناوه‌ به‌خوار به‌هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که‌ ده‌بیته‌ باوه‌ری پئ به‌یتریت له‌ فریشته‌وه‌ په‌رتوو که‌ ئاسمانیه‌کان و پیغه‌مبه‌ران و رۆژی دوایی و قه‌زاوقه‌ده‌ر (خیروشه‌ری)، باوه‌ریان به‌و شتانه‌ هیه‌ به‌باوه‌رینک که‌ وه‌ریان گرتوه‌و رازین لئ و ملکه‌چن بو‌ی به‌کردار و گوفتار.

سیفه تی دووم: ﴿الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ﴾ دلیان نامادهیه

له نویتداو ئەندامه کانی جهستهشیان نارام و بی جوولهن، ههست بهوه دهکن که له نویتزه کانیاندا وهستاون بهپتوه بهرانبهر خوی گه وره و میهره بان به فهرمایشت وگوفتاری پیرۆزی خوی قسهی له گه لدا دهکن و بهزیکرویدی ئەو لئی نزیك دهبنهوه، وهبه دو عاویارانهوه په نای پی دهبن، بویه به دل و ناخ و جهستهوه ئەوانه خاشعن و بیریان لای نویتزه کانیانه.

سیفه تی سییه م: ﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ﴾. (لهغو) بریتیه له

هه موو ووته و کرداریکی بی سوود و بی که لک، ئەوان له مانه دوورن و ته نانهت ههر کۆرومه جلسیک له غویشی تیدا بکریت ئەوان خویانی لی ده پارێزن و به شداری تیدا ناکه له بهر هیممهت به رزی و زۆر سووربوونیان له سهه چاکه کاری بویه کاتی به نرخی خویان لهو شتانهدا به سه رنابهن و نافه و تینن، ههروه کو چۆن نویتزه کانیان به خشوع ده پارێزن به هه مان شیوهیش کاته کانیان له له ناوچوون ده پارێزن، ئەگه ره ئەوانه خویان له شتی پارێزن که سوودی تیدا نه بیت ئەوا به دلنیا ییه وه خویان له شتانیك ده پارێزن که زهره روزیانی تیدایه.

سیفه تی چواره م: ﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ﴾ ئەوانه زه کاتی ماله کهیان

به شیوهیه کی جوان دهرده کن، بی ئەوهی زۆرله خویان بکهن و به دل گرانیه وه ئەو

په‌رستشه ئه‌نجام بدهن، به‌لکو به‌ پروگه‌شی و به‌خوشحالیه‌وه مافی هه‌ژارونه‌دارانی لیده‌رده‌که‌ن.

سیفه‌تی پینجه‌م: ﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (٥) إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ

أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ﴾ ته‌وانه‌ی داوینی خۆیان پاک پاده‌گرن و ده‌پاریزن له‌هه‌ر کاروکرداریکی قیزه‌ونی ناشه‌ری و هه‌ک زینا و نیربازی، چونکه سه‌ریبچی خوی تیدایه و دارمانی ره‌وشتی و کومه‌لگاییه، وه‌هه‌روه‌ها چاوشیان له‌نه‌زه‌رکردن و تیروانین بو‌ نامه‌هره‌م ده‌پاریزن و ده‌ستیان له‌ به‌رکه‌وتن و لیدانی جه‌سته‌ی نامه‌هره‌م ده‌پاریزن، وه‌ زۆریک له‌زانایان ته‌م ئایه‌ته‌ ده‌که‌نه به‌لگه‌ له‌سه‌ر حه‌رام بوونی ئاوه‌ینانه‌وه به‌ده‌ست، چونکه ته‌وه به‌کاره‌ینانی داوینه‌ له‌جگه‌ له‌ خیزان و که‌نیزه‌کدا.

سیفه‌تی شه‌شه‌م: ﴿وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ﴾ ته‌مانه‌ت

ته‌وه‌یه که‌ کرداریک یان گو‌فتاریک به‌پاسپارده‌ بزانی‌ت، جا ته‌وه‌ی به‌نه‌ینی قسه‌یه‌کی لاتکرد ته‌وا تۆی پاسپارده‌، وه‌ته‌وه‌ی کاریکی ته‌نجامدا له‌لات و پیی ناخۆش بوو که‌خه‌لک پیی بزانی‌ت ته‌وا تۆی به‌جیی باوه‌رپداناوه، وه‌ته‌وه‌ی شتیکی لادانای له‌به‌ر ده‌ستپاکیت ته‌وا تۆی به‌ته‌مین و ده‌ستپاک داناوه، وه‌هه‌روه‌ها ته‌و

په یاننامه و گریبهست و نه زرانهش ده گریته وه له نیوانی خه لکیدا که نه نجام ده دریت.
 هه ربویه بههشتیه کان نه مانه تی نیوان خویمان و خواو خویمان و خه لکی ده پاریزن.

سيفه تی حه وته م: ﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ﴾ پاریزگاری ده کهن

له نوێژه کان له وهی بروت یان کهم و کورتی تیدا بکهن، نه وهش به وه ده بیت که
 له کاتی خویدا نه نجام بدریت و به شیویه کی دروست و ته و او مه رج و پایه و
 پیوستیه کانی به جی بهیتریت.

خوینهری چاکه خواز: خوی په روهردگار له قورثانه کهیدا له زور شوینی تردا

باسی سیفاتی بههشتیه کانی کردوو به بۆمان و به جوانترین و ته و او ترین شیواز باسی
 فهرموو، به لام نه وانهی باسکران له سیفته هه ره گنگ و زۆر په یوهسته کانه
 به مرۆقی بههشتیه وه، به شیویه که هه ریه که له وانه له ته و او که ریه کانی ئیمان
 و کهم و کورتی تیدا کهم و کورتیه له ئیمان و باوهر، ده با پیکه وه کۆمه لگه یه کی
 بههشتی پیک بهین بۆ نه وهی ژیانی دونیا مان وینه ی بههشت بیت و دوور بیت
 له هه ر سیفاتیکی نایسلامی و نامرۆقانه.

وا ئیستا دینه خزمهت فهرموو ده شیرینه کانی پیغه مبه ر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ) باسی سیفاتی بههشتیمان بۆ بکات:

لهئه بوهوره بیره وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فره مویت : ((مَنْ سَلَكَ طَرِيقًا يَلْتَمِسُ فِيهِ عِلْمًا سَهَّلَ اللهُ لَهُ طَرِيقًا إِلَى الْجَنَّةِ)) [رواه مسلم].

واته: ئه وهی ریگه یه که بگریته بهر بو به دهسته یانی زانست ئه وا خوای گه وه ریگه ی چوونه بههشتی ئاسان ده کات.

لههه مان سه چاوه دا دیسان پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فره مویت : ((أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَا يَمْحُو اللَّهُ بِهِ الْخَطَايَا وَيَرْفَعُ بِهِ الدَّرَجَاتِ؟ قَالُوا: بَلَىٰ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: إِبْرَاقُ الْوُضُوءِ عَلَى الْمَكَارِهِ وَكَثْرَةُ الْخُطَا إِلَى الْمَسَاجِدِ وَانْتِظَارُ الصَّلَاةِ بَعْدَ الصَّلَاةِ)) [رواه مُسْلِم] واته: ئایا هه وائتان پی بدهم سه بارهت به شتیک که تاوانی پی ده سرپیته وه و پله و پایه ی پی به زده بیته وه؟ وتیان به لی ئه ی پیغه مبهه ری خوا، ئه ویش فره مووی: ده ست نوئیژ گرتن به تیروته سه لی و به ته واوی له کاتی بوونی ئه زیهت و ناره حه تی، و زور هه نگاوانان بو مزگه وت و چاوه ری کردنی نوئیژ دوا ی نوئیژ.

له عومهری کوری خه تتابه وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فهرمویت : ((مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ ، فَيَسْبِغُ الوُضوءَ ، ثُمَّ يَقُولُ : أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ ، إِلَّا فُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ ، يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ)) [رواه مسلم] .

واته: هیچ یه کیك له نیوه نیه که ده ستنویر به جوانی بگریت وپاشان بلیت: شاهیدی ده ده که هیچ په رستراویک نیه شایسته ی په رستن بیت به حه ق جگه له الله و محمدیش بهنده و نیردراوی خواجه، ئەوا ههشت ده رگاکه ی به ههشتی بو ده کریته وه و له هر کامیه وه ویستی ده رواته ژوره وه.

له عوسمانی کوری عه ففانه وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فهرمویت : ((من بنی مسجداً یبتغی به وجه الله بنی الله له بیتاً فی الجنة)) [متفق علیه]

واته: ئەوهی مزگه وتیک دروست بکات ته نها له پیناوی خوادا ئەوا خوای گه وره مالیکی له به ههشت بو دروست ده کات.

له عوبادهی کوری صامته وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فره مویت : ((خَمْسُ صَلَوَاتٍ كَتَبَهُنَّ اللهُ عَلَى الْعِبَادِ فَمَنْ جَاءَ بِهِنَّ وَلَمْ يُضَيِّعْ مِنْهُنَّ شَيْئًا اسْتِخْفَافًا بِحَقِّهِنَّ كَانَ لَهُ عِنْدَ اللهِ عَهْدًا أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ)) [رواه الإمام أحمد و أبو داود والنسائي، له طرق يقوى بعضها بعضاً]

واته : پینج نویژن ته وانهی که خوای پهروه ردگار فرهزی کردون له سه ره بنده کانی ، جا ته و که سهی ته نجمیان بدات به ته واوی و هیچیان لی نه فه وتینی به هوئی بایه خپینه دانیان ، په یمانی ده بیت لای خوای پهروه ردگار که بیخاته به هه شته وه .

له سه وبانه وه (رهزای خوای لی بی) که پرسیاری له پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) کرد دهر بارهی کرده وه دیک که بیخاته به هه شته وه ، ته ویش فره موی :

((عليك بكثرة السجود فَإِنَّكَ لَا تَسْجُدُ لِلَّهِ سَجْدَةً إِلَّا رَفَعَكَ اللهُ بِهَا دَرَجَةً وَحَطَّ عَنْكَ بِهَا خَطِيئَةٌ)) [رواه مسلم].

واته : ته گهر ته ته وی بجیته به هه شته وه ته وا زور سوجهه بو خوا به ره (زور نویژ بکه) چونکه هیچ سوجهه دیک نابهیت بو خوا نیلا خوای گه وره پله دیک به رزت ده کاته وه وه هه له وتاوانیکت له سه ره دهر پیتته وه .

له ئوم حهیبه وه (رهزای خوی لى بى), پیغه مبه ر(صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)
 ده فرمویت: ((ما من عبدٍ مسلمٍ يصلي لله تعالى في كلِّ يومٍ اثنتي عشرة ركعةً
 تطوعاً غيرَ فريضةٍ إلاَّ بنى اللهُ له بيتاً في الجنة)) [رواه مسلم].

واته: هیچ بهنده یه كه نیه كه له هه موو رۆژیكدا دوازده ركات نویژی سوننه ت بكات
 جگه له فه رزه كان ئه وا خوا مایکی له بههشت بۆ دروست ده كات.

وه مه عازی كورپی جه بهل (رهزای خوی لى بى) پرسیاری له پیغه مبه ر کردو وتی
 هه والم بده رى سه باره ت به کرده وه یه كه كه بمخاته بهه شته وه دوورم بخاته وه له
 ئاگر, ئه ویش فه رموی:

((لقد سألت عن عظيم وإنه ليسيرٌ على من يسره الله عليه أتعبد الله ولا تشرک
 به شيئاً وتقيم الصلاة وتؤتي الزكاة وتصوم رمضان وتحج البيت)) [رواه
 أحمد والترمذي وصححه].

واته: به راستی پرسیارت له شتیکی گه وه کرد, وه ئاسانه بۆ كه سیك كه خوابوی
 ئاسانی کردی, خوابه رسته وه هاوبه شی بۆ پیرامه ده, نویژ بکه وه زه كات ده ر بکه وه
 رۆژووی په مه زان بگه وه هه جی مای خوایش بکه.

لهسه هلی کورپی سه عده وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فهرمویت: ((إِنْ فِي الْجَنَّةِ أَبَا يُقَالَ لَهُ الرِّيَّانُ يَدْخُلُ مِنْهُ الصَّائِمُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يَدْخُلُ مِنْهُ أَحَدٌ غَيْرُهُمْ)) [متفق عليه].

واته: له بههشتدا ده رگایه که هیه پیی ده وتریت ره یان که ته نها پرژووه وانانی پیدا ده پرژونه ژووره وه که سی تری پیدا ناچیتته ژوور.

له سه بوهورهیره وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فهرمویت: ((الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ)) [متفق عليه] واته: عومره یه که بو عومره یه کی تر ده بیته که فاره تی تاوان له نیوانیاندا، وه که جیکی قبول کراویش هیچ پاداشتیکی نیه بههشت نه بیته.

له جابره وه (رهزای خوای لی بی)، پیغه مبهه (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده فهرمویت: ((مَنْ كَانَ لَهُ ثَلَاثُ بَنَاتٍ يُؤْوِيهِنَّ وَيَرْحَمُهُنَّ وَيَكْفُلُهُنَّ [وَيُزَوِّجُهُنَّ] فَقَدْ

(*) قال الإمام المنذري في تخریج هذا الحديث: (رواه أحمد بإسناد جيد والبخاري في "الأوسط" وزاد: "ويزوجهن")، قلت: أقر الشيخ الألباني قول المنذري هذا ونقله في "الصحيحة" مقراً له أيضاً فقال: (والحديث أورده المنذري في "الترغيب": (٣ / ٨٤ - ٨٥)، وقال: ((رواه أحمد بإسناد جيد والبخاري في "الأوسط" وزاد: "ويزوجهن")) (سلسلة الأحاديث الصحيحة: (٣/٢٤ - ٢٥) الحديث رقم: (١٠٢٧)).

وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ الْبَتَّةَ ، قِيلَ : يَا رَسُولَ اللَّهِ فَإِنْ كَانَتْ اِثْنَتَيْنِ ؟ قَالَ : وَإِنْ كَانَتْ اِثْنَتَيْنِ ، قَالَ : فَزَأَى بَعْضُ الْقَوْمِ أَنْ لَوْ قَالَ : وَاحِدَةً ؟ لَقَالَ : وَاحِدَةً))
[صحيح سنن الترمذي رقم : (۳۳۷۷)].

واته : هه كه سيك سى كچى هه بيت و بيانگريته خوئ و به خيويان بكات و به بهزى بيت به رامبهريان و كه فالتى داين كردنى پيداويستى يه كانيان بو بكات و سه رپهرشتيان بكات و بيانات به شوو ئهوا بههشتى مسوگر كردوو به هاتا هه تايى ، ووترا : ئهئ پيغه مبهري خوا ئه گهر دوو كچيش بيت ؟ فهرموى : ئه گهر دوو كچيش بيت ، ده لئيت : هه نديك له خه لكه كه وتيان : ئه گهر بوترايه : يه ك كچيش ؟ ده يفه رموو : يه ك كچيش .

له ئه بو هوره يره وه (رهزاي خواى لى بى) كه ده لئيت پرسياركرا له پيغه مبهر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) ده بارهئ زورترين شتيك كه خه لكى ده باته بههشته وه ، ئه ويش فهرموى : ((تَقْوَى اللَّهِ وَحَسَنُ الْخُلُقِ)) (رواه الترمذي وابن حبان في صحيحه). واته : ته قواى خواو رهوشت جوانى .

به‌رِیزان ته‌وانه‌ی که باسکرا کۆمه‌لێک بوو له‌ئاکاره‌کانی ته‌هلی به‌ههشت له
قورئان و فه‌رمووده‌کاندا، به‌ پشتیوانی خوا و پروونمان کرده‌وه به‌زمانی شیرینی
کوردی بۆ که‌سێک که‌به‌ههشتی ده‌وێت و ته‌یه‌وی پێی بگات .

أَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يَسِّرَ لَنَا وَلِكُمْ سُلُوكَهَا وَيُثَبِّتَنَا عَلَيْهَا إِنَّهُ جَوَادٌ كَرِيمٌ وَصَلَّى اللَّهُ
وَسَلَّمَ عَلَى نَبِينَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.